

Το Πάσχα του Μαρτίου

Την 25^η Μαρτίου γιορτάζει η Εκκλησία μας, δηλαδή οι Χριστιανοί τη συνάντηση ενός αγγέλου με μια γυναίκα. Είναι τόσο σπουδαία αυτή η συνάντηση ώστε την χρησιμοποιεί ως εισαγωγή στο πρώτο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του ο Ευαγγελιστής Λουκάς. Γράφει σχετικά: «και κατά τον έκτο μήνα (της εγκυμοσύνης της Ελισάβετ, μητέρας του Προδρόμου), στάλθηκε από το Θεό

ο άγγελος Γαβριήλ σε μια πόλη της Γαλιλαίας που ονομάζεται Ναζαρέτ, σε μια παρθένο αρραβωνιασμένη με κάποιον άνδρα που τον έλεγαν Ιωσήφ, από τη γενιά του Δαβίδ της οποίας παρθένου το όνομα ήταν Μαριάμ». Στην ιστορία των σχέσεων του Θεού με τον άνθρωπο υπάρχουν αρκετές τέτοιες συναντήσεις αγγέλων με ανθρώπους. Κοινό χαρακτηριστικό σε όλες αυτές τις «συγκαταβάσεις» του Θεού είναι το παράδοξο, κάτι το οποίο υπερβαίνει τα φυσικά δεδομένα, το υπερφυσικό. Όμως, αυτή η σημερινή συνάντηση είναι μοναδική γιατί κομίζει ένα παγκόσμιο μήνυμα, μια είδηση, μια πληροφορία, μιαν ευοίωνη αναγγελία που σαν τέτοια ονομάζεται εύστοχα **ευαγγέλιο – ευαγγελισμός**. Ο άγγελος Κυρίου χαιρετίζει την παρθένο: «Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σου».

Είναι ένα ιστορικό γεγονός που συνέβη το 1 π.Χ. όταν η Παλαιστίνη ήταν μια ρωμαϊκή επαρχία με αυτοκράτορα στη Ρώμη τον καίσαρα Οκταβιανό Αύγουστο. Ο Θεός αποφασίζει μέσα από την ανεξιχνίαστη βουλή Του, να κάνει πράξη αυτό που είχε εξαγγείλει με τον προφήτη Ησαΐα, επτά αιώνες νωρίτερα: «*Να, η παρθένος, θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει γιο και θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ που θα πει ο Θεός μαζί μας*». Όταν ο προφήτης έλεγε τέτοια φοβερά και παράδοξα προξενούσε το δέος. Βέβαια, οι προφητείες δεν εξαγγέρονται για να τρομοκρατούν αλλά για να ερμηνεύουν τα θεοκίνητα γεγονότα, αφού όμως αυτά πραγματωθούν μέσα στην ιστορία και να αποδεικνύουν τη μυστική τους προέλευση. Γι' αυτό και στο Απολυτίκιο της σημερινής εορτής, το σημερινό γεγονός αποκαλείται «*του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις*». Όταν η γυναίκα αυτή εκφράζει την απορία της επειδή δεν έχει γνωρίσει άνδρα, ο άγγελος απαντά: «*δεν υπάρχει κάτι που θα πει ο Θεός και δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί*».

Αντιστοιχίζοντας μιαν άλλη συνάντηση του Θεού με τους ανθρώπους, όταν ο Κύριος με δύο αγγέλους Του επισκέφτηκε τον εκλεκτό Του Αβραάμ στη Δρυ Μαμβρή, δύο χιλιάδες χρόνια πριν, απάντησε με την ίδια φράση στη δυσπιστία της Σάρρας για την παράκαιρη εγκυμοσύνη που της δώρησε στα γηρατειά της: «*υπάρχει κάτι που θα πει ο Θεός και δεν μπορεί να γίνει πράξη*;».

Τη συνομιλία της Ναζαρέτ, κλείνει η παρθένος Μαριάμ με την αποδοχή του θελήματος του Θεού: *«ας γίνει όπως μου τα είπες»*. Αυτή η ελεύθερη αποδοχή της, επιτρέπει στο Άγιο Πνεύμα να πάρει τη θέση του ανδρός και να σαρκώσει «ασπύρως» στη μήτρα της το Θείο Βρέφος που θα κυοφορήσει για εννέα μήνες. Η Μαριάμ δηλαδή γίνεται η πρώτη και τελευταία **Θεο – τόκος** (γυναίκα που γεννάει έναν Θεό) στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό το «άφραστον θαύμα» γιορτάζουμε κάθε 25^η Μαρτίου. Σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας αλλά και το βίωμα των αγίων διαχρονικά, τις ευεργετικές συνέπειες που επέφερε αυτό το ΝΑΙ της Θεοτόκου απολαμβάνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, από Αδάμ μέχρις Εσχάτων. Για τον άγιο Ανδρέα Κρήτης, η Παναγία είναι *«τα δευτερεία της Τριάδος η έχουσα»*, αυτή που κατέχει τη δεύτερη τιμητική θέση μετά την Αγία Τριάδα. Επειδή, η σημερινή εορτή είναι και Θεομητορική (εορτής της Παναγίας) αλλά και Δεσποτική (εορτής του Κυρίου). Είναι η εορτής της Συλλήψεως Του ως Θεανθρώπου. Ο άκτιστος Θεός εισβάλλει στη κτιστή δημιουργία Του, ο αιώνιος βυθίζεται στο χρόνο, ο κατασκευαστής των στοιχείων της φύσεως, τα χρησιμοποιεί για να διαμορφωθεί ο Ίδιος ως γήινο ον.

Στο Δευτερονόμιο λέει ο Θεός: *«και θα περπατήσω ανάμεσά σας και θα είμαι ο δικός σας Θεός και θα είσθε ο δικός μου λαός»*. Και επειδή **«δεν υπάρχει κάτι που θα πει ο Θεός και δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί»**, με τη Σάρκωσή του Υιού Του, ο Θεός κάνει πράξη αυτή την προφητική εξαγγελία και για 33 χρόνια θα συνυπάρξει ως ιστορικό πρόσωπο μαζί με τους ανθρώπους. Με αυτούς που ο Ίδιος κατασκεύασε κάποτε *«κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν»*, όχι κανενός άλλου αλλά του Εαυτού Του. Έτσι, ακούγεται απολύτως φυσικό αυτό που γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης ξεκινώντας την Α' Καθολική του επιστολή για τον Κύριο: *«αυτό που ακούσαμε, αυτό που είδαμε με τα μάτια μας, αυτό που αντικρίσαμε και αυτό που τα χέρια μας ψηλάφησαν»*. Έτσι, το γεγονός αυτό είναι ταυτόχρονα και η ανάπλαση, η αναγέννηση του ανθρώπινου είδους μέσα από την καταξίωση, τόσο της τέλειας γυναίκας (στο πρόσωπο της παρθένου Μαριάμ) όσο και του τέλειου άνδρα (στο πρόσωπο του Ιησού από τη Ναζαρέτ). Δικαιολογημένα λοιπόν η εορτή αυτή ονομάστηκε «γέννηση πριν από την Γέννηση» μα και «ανάσταση πριν από την Ανάσταση», το Πάσχα του Μαρτιού.